

La borioula perdua

Langue francoprovençale, variante d'Aymavilles - Vallée d'Aoste

N'ayet eun cou Pèirón, eun garson-et que dzouyave devàn l'écoulla de Mazac. Son quezeun l'ayè pourtó an borioula, mi salla borioula viondae po bièn deun l'erba. Pai Pèirón l'at à eun gn'idó :

- Avétsa comme vionde amoddo sé, su lo larpé a l'ensón di pouis !

To p'eun momàn, *patatraque* ! la borioula l'è tsite i fon di pouis !

- Bougro, t'ayoù deu de fiye atenchón ! Débroilla-té pe me la rendre ! Mé m'en vou ! l'a vouaillà son quezeun.

Pèirón l'è itó lé solet, mortefià é avouì le larme i joué. S'et abotchà su lo larpé é l'a crià :

- Boriuola, borioula...

- Éve verda, éve nèye, to sen qu'eun per eun lo retrouve, l'a reton-ó lo pouis.

Sensa lèi pensé dou cou, Pèirón l'a seitó deun lo pouis. Pe boneur, l'et alló fenì dedeun lo sezeleun. L'at eungnouó de verié eutre é eun sé pe salla éve nèye é verda.

Aprì an pouza, l'a vu an mèizón. Devàn n'ayè an feilletta que lèi viondaé l'étseun-a.

- Bondzor feilletta, t'o po de cou vu migna borioula ? L'a demando-lèi Pèirón.

- Bondzor Pèirón, édza-mé a redriché migna tsambra é magara te meudzo po pi, l'a repondu-lèi eun se viondèn...

...é l'a moutró an guigna orribla comme salla d'an tsén-éille énorma. Pèirón l'ayè tellamente pouiye que l'at eungnouó de battre le broquette.

Mi l'at adì chouù si moustre avouì salle grouse machouée.

Pèirón l'a reuscó tri cou de colatté bo dedeun de ru de veun-eun apeillatrèis que fleriaon bramente gramo devàn que levré de redriché la tsambra. Dèisèn lo moustre l'a deut :

- Éve verda, éve nèye, to sen qu'eun per eun lo retrouve.

Tot de chouite, protso de llu l'è rechortua an batisse. Devàn la pourta, an viilletta arouzave se fleur.

- Bondzor viilletta, v'èi po de cou vu migna borioula ? L'a demando-lèi Pèirón.

- Bondzor Pèirón, édza-mé a baillé lo blan a mon lodzemèn é pou se fiye que te gorbélèyo po, l'a repondù la viilletta eun se beuttèn su drèite...

...é l'a moutró le patte despropoze d'eun gn'aragne énorma.
Pèirón l'a sentù le pèi se driché su la tita tellamente l'ayè la
treuffla. Mi l'at adì chouù si moustre pelù.

Pèirón l'a reuscó sa cou de se fiye accapé contre le meur de
sèya apeillatrèise é eunvizibla devàn que levré de baillé lo blan
i lodzemèn. Dèi sen lo moustre l'a deu-lei :
- Éve verda, éve nèye, to sen qu'eun per eun lo retrouve.

Setoù eun messadzo l'et arrevó deun le man de Pèirón.
*L'è la Roumèque que l'a la borioula. Tsouya, tsanta-lèi an
tsansón pe l'eundremi. L'a llizù Pèirón.*
Fran adón, l'a sentù de di enllé dérì la batisse.
- La Roumèque ! L'a pensó Pèirón.
Doze cou Pèirón l'a reuscó de mouère de pouiye devàn que
poussèi tsanté :
Sonno vitto, vitto, vitto, ommo sonno torna sé.

Dèi sen l'a maquepimì sentù ronflé a fiye viìn lo seus. Adón l'a fé lo tor de la batisse to todzèn. L'a trouó an grousa бага нèye é verda que l'ayè eun man la borioula. Can Pèirón l'a fé pe tchapé son déboudzet, la grousa бага l'a boudjà é Pèirón, épouérià, l'a belle viondó locca.

Can l'è revìin, s'è retrouó devàn lo pouis de Mazac. Son quezeun l'ie eun tren de fiye viondé la borioula deussù lo larpé.

- Tsouya ! L'a cria-lèi Pèirón

É crique é cro, la conta n'i levró
É craque é cri la conta fo fenì